

Ὁ Τζόν Χαμάμ

Ὁ Τζόν Χαμάμ τραγούδησε γιὰ τελευταία φορὰ στὸ σπίτι χθές. Πρῶτῃ πρῶτῃ ἔκανε ἓνα γειὰ μὲ τὸ κεφάλι, βάλτε μιὰ ὑπογραφή ἐδῶ κύριε τζόν, εἶπε ὁ θυρωρός, γράψτε πὼς φεύγετε ἀπ' τὸ σπίτι, καὶ ἔφυγε.

Ἔβρεχε λίγο. Κουβέντια ὄν ἀλλάξαμε.

Βράδι ὁ ταχυδρόμος ἔφερε κάρτες γιὰ ὄλους μας. Καθὼς τὶς ἀπλώσαμε στὸ τραπέζι, σχηματίσαμε στὸ σύνολο ἓνα μαντίλι, πολύχρωμο, σὰν ἀγαπητικὸ τῆς δεκάρας.

Γυρίσαμε στὸ σαλόνι καὶ πιάσαμε νὰ κουρντίζουμε τὰ ὄργανα, νὰ ἐξασηκούμε, νὰ μάθουμε ἀπέξω τὶς ἐπίσημες παρτιτούρες, γραμμένες εἰδικὰ γιὰ μᾶς, καί, νὰ πάσουμε νὰ παίζουμε τραγούδια, καταπῶς ἢ διάθεσή μας τὸ θέλει.

Δυὸ μαζί, ἢ τρεῖς, ἄρχιζαν ἓνα κομμάτι, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχει ἀπ' ὄλους διάθεση, ὁ ἦχος ν' ἀπλωθεῖ μὴ ἀφήνοντας περιθώρια γι' ἄλλη σκέψη.

Ἔνας ἔκανε ὡχ ἄστο αὐτό, ἢ ἄλλος, ἀκόμη χειρότερο, κοιτοῦσε τοὺς ὑπόλοιπους σὰν ξένος. Καὶ τί νόημα νὰ 'χουν ἄραγε ὄλα τὰ ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει δίπλα στὸ ντιθάνι μὲ τὶς ζεστὲς ἠλεκτρικὲς κουβέρτες ἓνας καταγραφέας πραγματοποιήσεων, νὰ βάνει σὲ τάξη τὸ ὄλον καὶ νὰ μὴ γίνονται συγχύσεις καὶ παραξηγήσεις καὶ ρουσφέτια στὰ ὄνειρα.

Καθόμαστε ἓνας ἓνας μ' ἓνα μικρὸ φῶς μπροστά, πὸ μᾶς στραβώνει καὶ δὲ φωτίζει ὁμοίομορφα τὸ χῶρο. Βρέχει πολὺ, ἔξω στὸ διάδρομο πηγαίνονται οἱ ὑπηρετές κι ἀντιχεῖ τὸ περπάτημά τους σ' ὄλο τὸ βάθος πὸ μποροῦν νὰ σκάσουν οἱ ἀποφάσεις μας μὲ τὶς μικρὲς ἐκδρομικὲς τους ἀξίνες. Ἐρευνούσαμε τ' ἀντικείμενα σὰ νὰ 'τανε μιὰ στιγμή πρὶν ἀπ' τὸν κεραυνὸ πὸ θὰ κατάκαιγε ὄλα.

Ὁ Ἰωσήφ σηκώθηκε ὄρθιος:

Ἡ ψυχὴ μου εἶναι στὰ χεῖλια μου· νὰ θέλω νὰ παίξω καὶ νὰ μὴν μπορῶ. Σκούπισε τὸν ἰδρώτα. Γύρισε στὴ θέση του.

Αὔριο θὰ κλείσουμε τὸ σπίτι.

Ἄν ρωτήσῃ κανένας γιὰ μᾶς, δὲν μποροῦσαν νὰ παίξουν, θὰ πεῖ ὁ θυρωρός, στάθηκε ἀδύνατο, νὰ βροῦνε ἓνα τζόν χαμάμ πὸ νὰ ζωγραφίζει ἓνα μαντίλι σὲ κάθε κάρτα, ὄταν φεύγει.